

myślu i Handlu z d. 9 czerwca 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. r. 1921 № 52 poz. 328).

Minister Przemysłu i Handlu:
w. z. *Henryk Strasburger*.

442.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 lipca 1921 roku

w przedmiocie przedłużenia zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

Na podstawie art. 1 i 10 ustawy z dnia 27 lutego 1920 r. w przedmiocie, wypuszczenia 5% długoterminowej i wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920. (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 25, poz. 152) zarządzam co następuje.

§ 1. § 1 rozporządzenia z dnia 8 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 23, poz. 130), zamiast brzmienia, nadanego mu § 1 rozporządzenia z dnia 18 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 55, poz. 348), otrzymuje brzmienie następujące:

„Zapisy na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920, przedłuża się na dni 30 po ogłoszeniu rozporządzeń wykonawczych do ustaw z dni 16 lipca i 28 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1920, № 67 i 105, poz. 455 i 692) z wyjątkiem zapisów na tę pożyczkę dokonywanych ratami przez urzędników i funkcjonariuszów państwowych, osoby wojskowe oraz emerytów cywilnych i wojskowych na zasadach ustalonych rozporządzeniem z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu rok II № 13 poz. 177) tudzież §§ 6 i 8 niniejszego rozporządzenia zakończonych w dniu 31 lipca 1921 r.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Steczkowski*

443.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 lipca 1921 roku

w przedmiocie terminu wymiany oraz zwrotu Urzędowi pożyczek państwowych świadectw tymczasowych i obligacji 5% pożyczki państwowej z roku 1920 przez placówki subskrybcyjne.

Na zasadzie ustaw z dnia 27 lutego 1920 roku o wypuszczeniu 5% krótko i długoterminowych wewnętrznych pożyczek państwowych z roku 1920 (Dz. Ust. R. P. № 21 poz. 115 i № 25 poz. 152) zarządzam co następuje:

§ 1. Świadectwa tymczasowe imienne i na okaziciela pożyczki krótkoterminowej z roku 1920, oraz świadectwa imienne pożyczki długoterminowej z roku 1920 mogą być wymieniane przez posiadaczy na obligacje tychże pożyczek w placówkach subskrybcyjnych do dnia 31 sierpnia 1921 r. włącznie.

Świadectwa na okaziciela pożyczki długoterminowej mogą być wymieniane w placówkach subskrybcyjnych w ciągu dwóch miesięcy, licząc od

dnia ostatecznego zamknięcia subskrypcji na pożyczkę długoterminową z roku 1920.

§ 2. Niewymienione w terminie, oznaczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia świadectwa imienne i na okaziciela pożyczki krótkoterminowej oraz świadectwa imienne pożyczki długoterminowej mogą być zgłaszane do wymiany aż do dnia 30 września 1921 r. włącznie jedynie w oddziałach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 3. Niewymienione do dnia 30 września 1921 r. świadectwa imienne i na okaziciela pożyczki krótkoterminowej i świadectwa imienne pożyczki długoterminowej oraz niewymienione w terminie, oznaczonym w końcowym ustępie § 1, świadectwa na okaziciela pożyczki długoterminowej, mogą być wymienione po tych terminach tylko w Urzędzie pożyczek Państwowych w Warszawie.

§ 4. Od dnia 1 września 1921 r. placówki subskrypcyjne zostają pozbawione prawa wymiany świadectw imiennych i na okaziciela pożyczki krótkoterminowej i świadectw imiennych pożyczki długoterminowej, od dnia zaś 1 października 1921 r. zostają pozbawione prawa wymiany tych świadectw oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Prawa wymiany świadectw na okaziciela długoterminowej pożyczki z roku 1920 zostają pozbawione placówki po upływie 2 miesięcy, licząc od dnia ostatecznego zamknięcia subskrypcji na pożyczkę długoterminową.

§ 5. Świadectwa tymczasowe imienne i na okaziciela pożyczki krótko i długoterminowej nie będą przez Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przyjmowane do lombardu, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Świadectwa tymczasowe imienne pożyczki krótkoterminowej z roku 1920, wystawione po dniu zamknięcia subskrypcji na tę pożyczkę oraz świadectwa imienne pożyczki długoterminowej, wystawione po dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, nie będą przyjmowane do wymiany na obligację tychże pożyczek, jako nieprawnie wydane i przeto, jako nie ważne, nie będą wykupywane.

§ 7. Wszystkie nieużyte świadectwa tymczasowe oraz zwrócone przy wymianie świadectwa imienne i na okaziciela pożyczki krótkoterminowej i świadectwa imienne pożyczki długoterminowej, jak również grzbiety wyżej wymienionych świadectw, winny być przez placówki subskrypcyjne, z wyjątkiem Oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej zwrócone, wraz ze szczegółowymi sprawozdaniami Urzędowi Pożyczek Państwowych najpóźniej do dnia 15 września 1921 r.

§ 8. Nieużyte na wymianę świadectw tymczasowych obligacje pożyczki krótkoterminowej z roku 1920 winny być przez placówki subskrypcyjne, z wyjątkiem Oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, zwrócone Urzędowi pożyczek państwowych w terminie oznaczonym w § 7, obligacje zaś pożyczki długoterminowej z roku 1920 najdalej w ciągu 2½ miesięcy, licząc od dnia ostatecznego zamknięcia subskrypcji na tę pożyczkę.

§ 9. Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej winny dokonać obowiązków przewidzianych w § 7 i 8 w terminie najdalej do dnia 1 listopada 1921 r.

§ 10. Terminy, przewidziane w §§ 1 — 8 dla placówek subskrypcyjnych, znajdujących się zagranicą przedłuża się o 2 miesiące.

§ 11. Przekroczenie §§ 7 — 10 niniejszego rozporządzenia pociąga za sobą obciążenie rachunku zalegającej placówki równowartością zatrzyma-

nych po oznaczonym terminie obligacji i świadectw tymczasowych na okaziciela pożyczki długo i krótkoterminowej, przyczem wymagane będzie uiszczenie tej równowartości w gotówce wraz z odsetkami od całej sumy w wysokości ustalonej na dany okres dla dyskonta weksli przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową, niezależnie od odpowiedzialności za straty Skarbu, mogące wyniknąć wskutek uniemożliwienia powołanym organom należytej kontroli przy wymianie tych świadectw na obligacje.

Nadestane Urzędowi pożyczek państwowych, po upływie wyznaczonego terminu, świadectwa i obligacje będą przez Urząd przyjmowane jedynie w charakterze zabezpieczenia należności Skarbu.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Steczowski*

444.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 27 lipca 1921 roku

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje.

§ 1. Artykuł 15 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. № 51, z 1920 r. poz. 314) otrzymuje następujące brzmienie:

„Od wszystkich przesyłek towarowych z wyjątkiem węgla kamiennego i koksu pobiera się opłatę manipulacyjną. Wysokość tej opłaty ustala się aż do odwołania jak następuje:

przy przywozie 0,5 mk. od 1 kg. brutto, przy wywozie 0,2 mk. od 1 kg. brutto, najmniej jednak 1 mk. od każdej przesyłki.

O ile te przesyłki zawierają towary niezadeklarowane przez stronę lub zadeklarowane w sposób niezupełny, podlegają oprócz tego dodatkowej opłacie manipulacyjnej w wysokości 10% od należności celnej. Przy przesyłkach pocztowych, podlegających cła, opłata ta wynosi 10 mk. od każdej paczki.

Oprócz cła pobiera się opłatę składową od towarów przyjętych na skład urzędowy.

Urzędy celne, posiadające własne składy urzędowe, pobierać będą za towary złożone na skład opłaty składowe według osobnych przepisów.

Za pierwsze trzy dni nie pobiera się opłaty składowej.

Ministerstwo Skarbu ustali, w jakich wypadkach i w jakiej wysokości uiszczać należy opłatę za wykonanie czynności poza godzinami urzędowymi lub poza obrębem miejsca urzędowego oraz za konwojowanie lub strzeżenie towarów”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Steczowski*.

Minister Przemysłu i Handlu: *S. Przanowski*.